

Piše: Zoran Buhač, pedagog

Treba učiti! Treba se cjeloživotno obrazovati! Učenje je život! Ove i slične parole promoviraju kao i obično seminare i stručna usavršavanja kojima se žele usavršiti kompetencije svih radnika na svim poljima. Sve to doista djeluje plemenito i proisteklo iz potrebe za praćenjem koraka s ovim užurbanim svijetom koji se stalno mijenja, ali kada prisustvujete nekom od tih seminara, shvatite da baš to i nije tako. Prijenos znanja kao praktična potreba onoga koji znanje treba bude neuslišana nauštrb onoga koji bi to znanje trebao prenijeti te mu stručni skupovi služe za indulgenciju posla koji bi trebao obavljati i za prikupljanje bodova za mogući viši status. Nažalost, socijalno kreditiranje u sustavu znanja je postalo relevantnije od samog prenošenja znanja. Ukoliko se ovakva cjelokupna situacija nastavi, u našoj ćemo zemlji imati više mentora nego pripravnika.

No šalu na stranu, jer današnja tema nije nimalo šaljiva. Jedan takav seminar za stručno usavršavanje odgajatelja se ranije ove godine bio održao pod nazivom *Psihosocijalni aspekt liječenja i oporavka djece oboljele od malignih bolesti i važnost uloge odgojno obrazovnih ustanova u pružanju adekvatne podrške* i taje doista bio koristan i pun dobrobit za odgajatelje kada se nađu u licem u lice s ovakvim iznimno teškim situacijama koje pogađaju čitave obitelji i ostavljaju traga, kako na pojedincima tako i na zajednicama. Zajednicama koje mogu biti i odgojne skupine u vrtićima.

Kada se tako nešto, nažalost, dogodi, odgajatelj treba imati razvijen set vještina kako se nositi s takvom situacijom u skupini pojedinaca predškolskog uzrasta kojima je osnova stjecanja spoznaja o svijetu oko njih postavljanje pitanja. Treba znati kako djeci objasniti, pobuditi empatiju, utješiti...

Ovaj je seminar upravo govorio o tome i u jednom se dijelu doista bavio teškom tematikom, a to je gubitak kose kod procesa liječenja. O situacijama kada se djecu treba pripremiti da će uslijed zračenja i kemoterapija ostati bez kose i kako kosu treba ošišati pa su odgajateljice u dječjem vrtiću pri bolničkom odjelu dosjetile da djeca prvo šišaju lutke s vunenom kosom kako bi se mogla lakše nositi s budućim gubitkom vlastite. Ovaj je dio seminara bio vrlo potresan i nagnao je našu odgajateljicu odgojne skupine Krijesnice, Minju Jelić da nešto kao ustanova učinimo po tom pitanju. Kako joj je razina empatije jednaka razini kreativnosti, krenula je ručno praviti lutke od uporabnih materijala (rag dolls) kojima je kasnije trebalo dodati kosu za bolnicu. Nakon što je ona pokrenula inicijativu kontaktirali smo predavačicu na tom seminaru koja radi u spomenutom vrtiću pri bolnici i ona je pokazala oduševljenje našim pokretanjem ove akcije. Organizirana je

radionica gdje je vrtić kupio klupka raznobojne vune te su odgajateljice pomno ušivale svaku nit vune kao vlas kose kako bi lutke mogle ispuniti svoju namjenu u dugotrajnom i teškom periodu liječenja i oporavka. Nadamo se da će lutke koje su izradile naše odgajateljice pronaći ruke kojima će moći pomoći.

Bio je ovo stručni skup iz kojega se nešto doista moglo naučiti, nešto što se ne može bodovati ili honorirati ili ocijeniti. Bio je to stručni skup kojim su usavršene kompetencije ljudske duše.

